

סגן אדר דב
2055132

בן חנה ויהודית

נולד ב- ז' בתמוז תש"י 22.6.1950

התגייס לצה"ל באוגוסט 1968

שרת בסיירת אגוז

נפל ב- ו' בשבט תשל"א 31.1.1971

בעת פעילות מבצעית.

בן יהודת ב'ין דיל וחנכה. נולד ביום ז' בתמוז תש"ז (22.6.1950) בתל אביב. אביו היה נבר לאחד ממייסדי ראש-טינה, ואביו – בתו של ארכטור הרצוג, מראשי יהדות צ'כיה. בקץ 1953 נמצא אביו את מותו בעט שירותו. לימים נושא אמו לחוים אדר, חברו הקרוב של אביו. רובי המשגלה לחיים ברצון, וחום התמסר לוילד בכל חום ליבו, שימושו באב ואמו אותו לבן. כשהיה רובי ילך, נמשך לחו כפר ולבני חיים ואחכ לשחות בבית דודתו במושב ולעוזר בעבודה, בלול וברמת, הוא למד בבית-הספר על שם א"ד גורדון בתל-אביב ובבית הריו חונך על החברה בחובות ובמצוות של הפרט וספג ערכים לאומניים ואנושיים-כלליים. בחששת מоро, נתן, השתנה יחסו של רובי לבית-הספר ולימודים. חי הבית, סיטורי יודרים ומבקרים על חייו של יהודת ב'ין, הפיקרים השנתיים ביום חיצרונו להלוי חיל-האוויר, טוילים בארי עם מסדר ז'בוטינסקי – כל אלה העמיקו את אהבת הארץ בלב רובי. הוא החל להעתינו בשאלות מדיניות והעמיך לחשוב בהן. אף על פי כן לא נגרע מאהבתו לחקלאות, ורובי החל את לימודיו התיכוניים בבית-הספר החקלאי בפרדס-חנה. שם נtabש אוטו, מתעצבו תכונותיו ונתעמקו אהבתו וייחסו לבני-היהם. תוך כדי לימוד בתחום חיי והוצאה, הרחיב בעצמו את השבלתו בתחום תולדות מלחמת יהודים לעצמאותם. הוא קרא הרבה על מהחרות ועל מלחמת-השחרור, ונוסף לכישר המנהיגות, התגבשה בו בשנים אלה גם השאיפה להיות כדי להשיג דבריהם שנראו לו נכונים וצדוקים. לפני שסיים את לימודיו בפרדס-חנה החל מטפה חלום, להקים חוות-בקר ליד ראש פינה, מקום שם הייתה המשפחה אחוזת-קרקע. ליום סיום הלימודים בבית-הספר החקלאי הגה רובי רעיון אופייני לו – לממן את מסיבת הסיום. הוא וחבריו ביקשו שתועמד לרשותם חלקת אדמה; הם עיבדוה במשך העונה ובפדיון תנוכתה ערכו את המסיבה. לאחר מסיבת הסיום, לפנות בוקר, החל רובי להלוות בפעם האחרונה את הפלה שכבה טיפול. רובי גויס לצה"ל באוגוסט 1968. תחילת אמר להתגייס למשמר הגבול, "שבו אוכל, פשטו כמושמעו, להגישים את רעיון שמירת גבולות המולדת", אולם אחרי כן החלטת להציגו לסייע, כי האמין שימצא בה ה�性ה ועשויות. הוא ביקש מהוריו אישור להחלה זו והם לא יכולים לסרב לו. ביחודה נפתח לפניו עולם של פעילות לבבו – שדה, מסעות, חברים חדשים, וידידות שנתקדרה עד כדי אהוה. הוא שקע בilmood הלבות-לחימה, סיימקורס אחר קורם, עד שהגיע לקורם קצינים. ולבסוף חזר ליהידתו ב'ין צער. המציגות החדשת, שנוצרה אחרי מלחמת ששת הימים, שינתה את אופי פעולות היהירה והיא עסקה בעיקר במורים באזרחי-הספר בעמק בית-שאן ובצפון נגד מחלים שניסו לחדור לאין. עם כל מסירותו לתפקידו ביהודה, לחיליו ולביעותיהם, הירהר בעיתו וחתיל בחכונות להתקבל לפולטה לחקלאות ברוחות. כשהיה בתל-אביב לאיזור ג'יס חמילום חדשים ליחידתו, נקרא טלפונית לחזור אליה. לאמו אמר בצתאותו: "אל תדאגו, אהזור בעוד יומיים. להתראות". ביום ר' בשבט תש"א (31.1.1971), בעיצומו של קרבות להיסול בסיס מחלים בכפר אל-חויאם, מעבר לגבול הלבנוני, נפצע סגן רובי פציע מות בצוות שנורה מתוך בית, שהוא וחיליו הסתערו עליו. הובא למנוחת עולמים בית-הקבורות הצבאי קריית-שאול. במכבת שנשלחה להוריו כתוב שר הביטחון את הדברים האלה: "הוא היה חייל מצוין, קצין מעולה וחבר לموظפת. דבר היה אהוב על מפקדיו ועל פקודיו".

"יהי זכרו ברוך"

בתי הספר בו למד

ברוח טיטנתו "עובד ולמד"
הכchio אלוי תלמידים היה חברה צודקת ולשווון עדן
לשם גנים אהבת פולות ועשה חלומות לנפש ולאיראנס
חינוך עצמאי לדמוקרטיה, אחריות ציבורית, שוויון ושיתוף.

גולדי בתל אביב,
למד בבית הספר על א.ד. גורדון בתל אביב
ובבית הספר החקלאי בפרדיס-חנה סיימ
את לימודיו התיכוניים.

בית החינוך נסוד בשנת 1931 ע"ש א.ד.
גordon ברוח סיסמתו עובד ולמד. בית
החינוך הושתת על שלושה עקרונות:
שוויון, עבודה, חברה. משנת 1953 עם ביטול הזרמים בחינוך קיבל בית
חינוך אישור לפעול כמוסד ניסויי יהודי המדגיש: חיים יעילים ומוסריים,

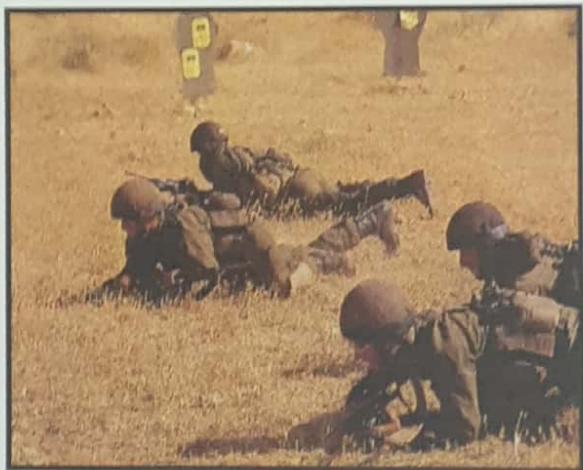
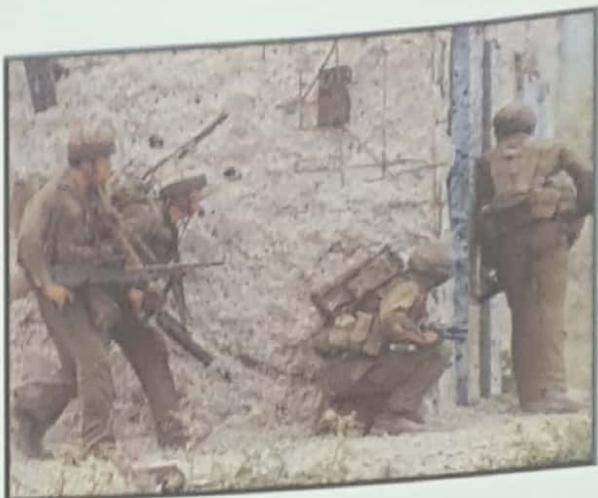
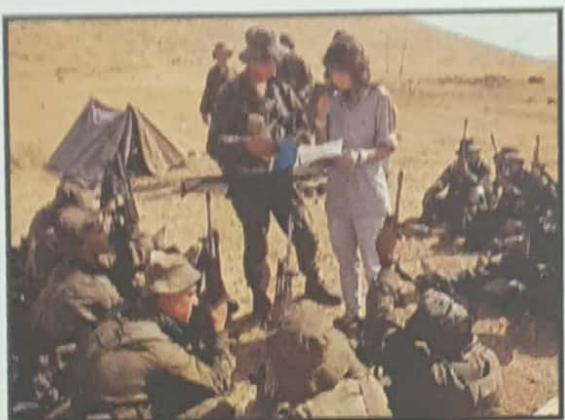

לאחר שסיים את לימודיו בבית ספר היסודי
אד גורדון עבר אל בית הספר התיכון
החקלאי פרדס חנה או בשם המקורי "בית
הספר התיכון החקלאי בפרדס חנה
(מייסודה של התאחדות האיכרים בארץ
ישראל" (הוקם בשנת 1935 על ידי ד"ר זאב
ברין, משה סמלנסקי וד"ר ארטור בירם.
משכנו הראשון היה באחוזה מגד. לאחר
שבurb לשמכנו הנוכחי נקרא על שם הברון
רוטשילד שנפטר באותה שנה - התיכון

החקלאי ע"ש בנימין רוטשילד. בית הספר החקלאי היה בית הספר הראשון אשר הנהיג
לימודים עיוניים, ברמה אשר אפשר לבוגרי לקבל תעודה בגרות. שאר בתיה הספר
החקלאיים עד אותה עת התרכו בהכשרה לעובדה מעשית בחקלאות, יחד עם מעט
לימודים עיוניים, בעיקר אלה הקשורים במקצוע החקלאות.

ביום 31.1.1971 בעיצומו של קרב לחיסול בסיס מחללים בכפר אל-חייב מעבר לגבול
الלבנוני, פצע דובי מצור שגורה מתוך בית שהוא וחיליו הסתערו עליו.

באים מוכים

דב אדר זיל

חילוי אגד בעת אימון

סירות אגד

מקום נפילתו בכפר אל חייאם

סג"מ דב אדר ז"ל

זה"ל פשט על 2 בסיסי-מחבלים לבנון
נהרסו מבנים ונגרמו אבדות לאויב: לכוחותינו הרוג ו-3 פצועים

פְּנִיעַת כָּתָם אֶחָד בְּמִזְמִידָה
בְּמִזְמִידָה מֵעֲדֵי קְבָרָה

ג"מ דב אדר ז"ל

משפט שב יחל החודש

על עוזה היום או מחר

סנאט י. פונקלטמן —
דוארי „טען-היל“ בלוינגר
הלאה מושבם.

— מאג האלן ננדאו —
הקבץ התולגות בקיין תנהנ'ה
ירוק תולגות בקיין תנהנ'ה
בוגת חילו אחים' בוגת
שבדתו ווניש כבראות
תיל עז בבראות' לב'

A map of the Golan Heights region. Key locations labeled include: מרג' עזען (MARG-E-AZUHN) in the northwest; צל-ה-סקי (ZEL-H-SAKI) and נצראן (NATZRAN) in the north; אל-חיאם (EL-HIAM) in the center; מטולה (METULA) and ציפורי (ZIFORI) in the southwest; כיפת (KIFAT) and דבנָה (DAFNA) in the southeast; and נחל רזק (NACHAL REZQ) running along the eastern border.

על היחידה

צוריון קטן, שניים שלושה ג'יפים מזודדים, מסטר געלאים אדוניות וקמצץ בחורים מוגדים. אלה היו את ה"חוליה" הצפונית- אורה חוליה שהסכה ברבות הימים לשירות פיקוד צפון. סירת "אגוז".

תפקידו החוליה הסתכם באבטחת המוביל הארץ ובטיסורים בודדים בגבול הצפון, אילם עם התגברות הפעולות הבלתי ארוך הגבול וגם התגברות הסכנה ליישובי הצפון כנ רט המשימות ומגנון הפעליות שהוטלו על אותה יחידה שהלכה וגילה מאותה "חוליה" ל"יחידה" ועד ל"פלוגה".
לחמים נספים ומוגדים רבים החלו למלא את השורות, ה"צעירים" הפכו ל"ותיקים"
ומסורת לחמים החלה להתחבש ביחידה.

במלחת ששת הימים השתפה היחידה בקרבות בגולן, עד כבושים קוגנטרה, ועם שור הקרבota קבלה עליה היחידה את משימת אבטחת גבולות הצפון- ירדן סוריה ו- לבנון.
עיקר פעולתה ועובדתה של היחידה היה בעבודות הביטחון השוטף בין המלחמות. לא קלים היו החימש השגרתיים בסירת עיקר פשותה בין המלחמות, כאשר בחוץ בעורף הרגש שלום ובטעון ואילו כאן מלחמה יומית עם החום והקור עם מלחלים וגבע איבר ולפעמים עם היצר. זה הקורא לך עוזב, לך למרכז השהעשה ראה כלום עושים כך. שם אין מלחמה אין מה אין חששות אין חברים "טפלים".

היו שלא עמדו בוה ונשרו אך אלה שנשארו הם היו התוך, חך, והטעים, עם הקלהה הקשה של ה"אגוז". יהשי אהות וקשרי ידידות שהונן לא יתירם נרകו בין הלוחמים לבין עצמם ובינם לבין היחידה. קשרים שرك אנשי הסיירת יכול להבינם ולהחושם והם שהוו את השلد שטמך וחיזק את ידיהם של הבוחרים לעמוד בשגרה השווחקת של חי הום יומם.

מאביבים מאביבים ומארבים. בלילות החום של עמק הירדן ולילות הכפור בחרמון. מאות מארבים ללא תוצאות ורק לעיתים התקלות. ובכל מארב אתה חייב להיות ערני, מותח "אולי דוקא היום יבוא..." שגרת תעסוקה שرك בודדים יכול לעמוד בה ונוסף לכך סיורי בוקר מתוחים, אבטחת שבדים ומודדים ברמת- הגולן, מדרדים אחר המחלים בסבך גבול הלבנון, שرك היילי היחידה הכירו את השבילים ואפשרויות התנועה בו, שגרה שرك לאחר הקופה יכולה לראות את תוצאותיה- 8 מחלים במלכיה, 4 מחלים מדורם לקוניטורה, 5 מחלים בסירוב בוקר ליד קבוץ גשר, 3 מחלים במרדף ליד הניטה וועד ועוד ועוד מכפר רופין בדרום דרך פסגת החרמון בצפון ועד ראש הנקרה במערב.

אך בקד לא היה די- למרות אבירותיהם המשיטו המחלים להציג ליישובי הצפון- ירי בזוקות על מגרה, אוטובוס הילדיים באביבים, מוקשים דרך הירדן ומאביבים לרכב של רמת מגשימים. היו אירועים של יום ולכך היה הכרה להעתיק את המלחמה אל בסיסיהם במורדות הגלעד, בפתח- לנץ ובכפרים שלארך הגבול- לפגוע בהם בתהיהם ולמנוע מהם את היכולת להגיע לגובל ולהתבסס לאורכו.

כאן נקמת מסכת فعلות התגמול רבות ההעה והקורבנות וכאן שב הוכיתו היילי הסיירת את יכולתם- فعلות מפורסמות כמו "עינתא", "כפר חמא", "אל- חיאם", פשיטות משוריות אל הפתח- לנץ ועל דרום הליטני הן שייצרו את האמון והרגשת הביטחון אצל מפקדי הצבא שעדייף לשולח את היילי הסיירת, הם בודאי יצליחו, הם אינם מאבדים את דרכם, הם מאיימים למטרה ומבצעים את המשימה ביעילות גם כאשר לא הכל פועל לפוי

אתוכנית, גם אם יפלג בינויהם חללים גם אם יחוור עט הרגלים ופאווייט. זה יהיה המתייר המריגימאלדי הדורש למושימה זו. מהיר יקר שילמה היחידה בעולות אלו אולם במחירות וזה קנה גבול האצטן שקט ובטענו והיחידה קנתה לה שם של סידרת מגובשת, אחידה ויעילה.

הכוח שהניע את חילוי היחידה להמשיך ולהתמודד בשגרת החיים השווחקת והקשה הרה-ישובי הצפון.

קשרים מיוחדים נקשרו בין החילונים ובין היישובים של הגבול. בcobד ראש ובהרגשת אחירות יצאו הבחורים למארבים כאשר בעורם אורות היישוב, קולות הילדים וזרקורי השומרים. הרגשה מיוחדת הייתה לחזות את הירדן כשזהלות מסיבת חנוכה או פורים במרעdon המשק המלווה את החילונים.

רגשות אהבה מיוחדים מלאו את לבם של אלה שטיפסו על שלוחות הרי הלבנון וצטו לאחר ראות קו האורות הלבנים של ישובי גבול האצטן מול ריכוזי האורות הדלים, הצהובים של כפרי דרום הלבנון. מתוך היישובים יצאו בלילה ואל היישובים חזרו עם שחר. פעמים בילו תקופות ארוכות וקשרו קשרים עם בני היישוב ובנותיו (בעיקר) ופעמים אף לא ידעו אנשי המקום כי חילוי הסידרת עברו כאן הלילה.

חלם של בני היישובים לא נגרע גם מבין שורות הלוחמים ביחידה ומtower הקשר המיוחד התנדבו "צפוניים" רבים לסידרת ע"מ לשמר על ביתם ומולדתם.

מלחמות יום היכיוסרים מצאה את היחידה כשהיא פזרה בכל גבולות הצפון וכבר בהפגזות הפתיחה נפכו מספר לוחמיה בקוניטרה. במהלך המלחמה השתפה היחידה ברוב הקרבות ברמת הנחל בטיהור הרמה ובכיבושה מחדש דרך קרבנות הבקעה אל ה"מובלעת" והגנה עליה מול התקפות הנגד משך המלחמה וכללה בקרבות ההטהה שלalachria, ובמלחמה על שייא החרמון.

זה"ל לא יכול היה להרשות לעצמו להמשיך ולהחזיק ייחידה עם ריכוז רב כל כך של ארכות, במיוחד לאור העצמות והתרבותו של מערכ הלוחם ומtower המתמודד בכוח אדם מנוסה וטוב שיוכל להכשיר ולהכין את אותן היחידות החדשות שהוקמו.

וחולט לפרק את היחידה ולהפיץ את לוחמיה. תלמידה בכל זה"ל. היום ניתן למצוא אוטם כמעט בכל היחידות המוכחרות של זה"ל כשהם בותנים הטון וחוד החנית בכל מקום בו הם נמצאים.

כל זאת נטאפר בזוכות הדם, היוז והדמעות הרבות שללו את היחידה לאורך ההיסטוריה הקצרה והגדולה שלה.

לוחמים רבים נפלו ביחידה וזכרו של כל לוחם חי. קשרים מיוחדים נוצרו בין חילוי היחידה להורים השכליים. ביקורים הדדיים בימי מצוקה ועצב וגם בימי שמחה, קשרים של משפחה לטוב ולרע. בטא זאת אחד ההורים השכליים "... אבדתי את בני, אולם אני חש כי לי בניהם רבים בסידרת...".

סִירָת אָגֹן

למעלה בהר כבר שוקעת השמש
ורוז שֶׁל ערב פורץ בין הרים
סירת אגון את הדרך יודעת
כי בת היא הילכה גם אהבומל גם שלשים

כל מי שעדרכו כבר עייפה לינתיים
מיום מפרק ומלילה קודר
מזר יזיר לו הום שבעתים
כי זו תאלת הזיל שוזר

לסירת אגון יש קליפה קצרה עבה
אר לב של אהב והם אהבה

בינות מטע זמניות ותפוז
העין פקוזה והלופק הולם
אולי במדרון האוויר שוב מתחז
אבל המושב שמאול כבר וזולם
הليلת יזרור הסיר אל העמק
מזר שוב יצלו את מימי הירדן
ושוב יזרור אל הסוף והגמא
כשבקר חדש על ההר יגען

לסירת אגון יש קליפה קצרה עבה
אר לב של אהב והם אהבה

רבים חיים שטבלים רק בתכלת
אשר טוב היה להם לפצוץ בעיר
אר על לברתנו נזכר בהם את אלה
אשר אור היום שוב להם לא יאיר.

דב (דובי) אדר
1950-1971

